

Mit navn er Thomas Klingby. Du lytter til nationsmarit, en true crime podcast om sager fra hele verden, der rammer og lammer en befolkning, fordi de er så bizarre eller på andre måder umulige røstasser.

Som for eksempel den sag fra Sydkorea, du nu skal høre. En serie af mutter er en sjældenhed i Sydkorea, men det sværer ikke længere en sjældenhed for indbyggerne i Kroissong, et eller andet lidt område i udkanten af Seoul.

I slutningen af 1940'erne er der en aktiv serie af mutterløs, og folk tør ikke længere at gå ud.

Mændene, fordi de ikke ønsker at blive inkladet for noget, kvinderne, fordi de er bange for at blive mørtet. Men det er heller ikke nødvendigvis sikkert at blive hjemme.

Selv efter et par timer uden en sol på himlen, vil den fugte i september varme stadig ikke slippe sin klamme hånd over forstaden Kroissong. Ikke en vind rør sig i de øge gader.

Bydelens familie har lagt dains arbejde i ridsmarkerne bager og gået værd til sit. Både for at spise aftensmad, og mere vigtigt for at se de nyeste resultater for de olympiske lege i Seoul, der ligger mindre end 50 km væk.

Parkfamilien sidder også spændt for en fjernsynet for at følge dagens samdrag. Puneer Sangee, familiens yngste datter.

Hun sidder ved bordet i køknet og laver lækser. Hun er 13 år, og egentlig ikke så interesseret i sport. Hun er mere interesseret i at få nogle gode karakterer, så hun kan komme på universitetet. Alivell kigger hun op, da udsendelsen begynder til tonerne af den berømte oelsang, Hon i Hon, at det populære band Koryana. Sangee elsker Koryana, og hun kender allerede sangen udenad. Hun kan slet ikke lavere mere nyne med.

Sangees store syster hører det, og spørger med sin typiske sarcasme, om ikke Sangee skal lave en version til skolen sommerfest, så alle kan høre, hvor smukt hun synger.

Sangee rækker tung af sin syster og fortæller med sin lækser.

Sangees far spørger, om ikke Sangee kommer over til at med. Sangee må jo forstå, at det er en historisk begivenhed, der udspiller sig lige for en deres øjne.

Et OL ville for bare få år siden være umuligt at afvikle i Korea, men landet har udviklet sig.

Demokratiet er begyndt at fungere, og med dette OL vil sydkorea vise fra sin bedste side for resten af verden.

Men Sangee har ikke tid. Hendes lækser bliver ikke lavet af at se tv, og desuden er der sikret også nogen, der dyster om et eller andet i weekenden.

Sangees mor blinker stolt til Sangee. Det kræver styrke og siger nej til tv.

Sangees smiler, og fortsætter med de svære integraler, som læren lige har introduceret.

Hun ved godt, at hun verken kan spørge mor eller farmhjælp, for de har ingen uddannelse.

Til gengæld ved forældrene alt om at høste ris, som et håndværk, der er blevet nedarget gennem generationer.

Men Sangee vil ikke høste ris. Hun vil læse på en massitet i sol og bo i lejlighed og gå på restauranter. Hun vil leve livet.

Endelig er hun færdig med lækserne. Hun lukker regnehæftet sammen og lægger det ned i sin taske, så det er klar til næste dag.

Uden at mor ser det snupper Sangee noget fisk, der var til årsraftens mad, og lægger resten af en skuld.

Hun sikrer sig, at familien stadig er dybt optaget af tvet, inden hun snirer sig ud i gården foran huset.

Luften er endelig ved at køle lidt ned. En kølende brise føles dejligt forfrestende på Sangees pæne. Hun kigger op. Der er ikke en sky på aftenhæmnen, og de 10.000 vis af lysnæstjerner holder sig ud over hele det sorte bagtæppe.

Sangee føler sig så uendelig lille, når hun kigger op på himlen.

Men hun elsker det også, for når himlen har plads til alle de stjerner, er der også plads til all hendes drømme.

Hun fløjter nogle toner ud i mørket. Både sit forlydende inden for fjernsynet, er der ikke noget at høre.

Gården er omræget af en høj mur, så ingen kan se ind til Sangee, og hun kan ikke se ud.

Hun fløjter endnu en gang, men gården er stadig helt stille. Men så ser hun skyggen på muren.

Sangee smiler. Hun stiller skolen med fiskeresterne ned på jorden.

Den sorte kat med de hvide øger hopper ned fra muren og skynder sig over til skolen.

Den går straks i gang med at spise. Sangee sætter sig ned ved siden af katten, og stryger fingrene henover dents fine, sorte pæls.

Så begynder Sangee af nøgne kendingsmelodien fra Ual igen. Katten bliver færdig med sin mad, og lægger sig mellem Sangee's ben, hun forder sig sammen.

Sangee griner og klør katten bag øgerne, mens den spænder i ren lyksalighed.

Så kalder mor, det er tid til at gå i seng.

Sangee tager skolen og rejser sig, hun vinker til katten, mens hun visker sit selvopfundende lilleri. Godnat, godnat, vi ses i morgen, lille kat.

Næste morgen er Sangee's mor den første, der vogner. Det er hun altid, og hun har gjort det til en vagne, at sørge for at lave moren med til hele familien, inden hun vækker dem.

Hun tænder for radioen, som sørmer og spiller hånd i hånd. Ingen steder kan man være i fred fra den sang, tænker hun, mens hun ligner med på den fingende melodi.

Mornemaden er klar, og Sangee's mor begynder at gå fra værelse til værelse, for at vække sine mand og sine to dødre.

Hun nutter også døren ind til Sangee og kalder på hende, men hun blik svarer med det velkendte gæt og den trættesmasken, som hun plejer.

Mor stikker hovedet ind på Sangee's mørke værelse, der er helt stille.

Sangee plejer at være ret hurtigt til at stå op, når først der bliver kaldt. Er der noget galt? Er hun blevet syg?

Hun går hen til Sangee's seng og på forblitt til sin data, men der er ingen reaktion, ingen lyd.

Pludselig gennemstrømmer hun af en frygtlig tanke, med rysten af hende og trækker hun tæppe til side.

Hun kan ikke tro sin egen øjne, der hastigt flytter sig undersøgning rundt på den lille 13-årige krop, der slet ikke ser ud som den skal,

fra de mørke mærker omkring halsen til truserne, der sidder skævt.

Langsomt rækker hun sin hånd ned mod Sangee's bleik ind, den er kold.

En mors værst tænkelige marret udfordler sig lige foran hende i Sangee's seng, og alt går i stå og i sort.

Hendes elskede lille data er død. Hun er blevet mørtet.

Politibilerne ankommer med fuld udrykning til Parkfamilien's hus.

Nagbordene er allerede stemnet sammen i morgenkoper foran huset efter en bræt opboende til de hjertesernes skri fra Sangee's mor.

Selvom naghordene endnu ikke ved, hvad der er præcis der foregået ind hos Sangee og hendes familie, har de desværre allerede en teori.

For det er ikke første gang, at beboerne området rammes af tragedie.

Faktisk er det ikke mere end en uge siden, at et mor rystede den lille forstad.

I sidst uge var det en husmord, der steer bussen om aften, men aldrig kom hjem.

Hun blev fundet i Rismarken næste morgen. Hun var blevet voldtaget og kvalt med sine egne strømpebukser.

Husmorden var det syvne offer for en seriemurder, da nu i to år har voldtaget og mørtet tilfældt de kvinder fra området.

Sangee er nu formentlig seriemurderens otte og yngste offer.

Med den gang virker det hele lidt mærkeligt.

Det første gang, at murderen går ind i et privat hjem for at mørte, han plejer at finde sine offer ude i Rismarkerne.

Hvis det virkelig er den samme murder, som har hjemsygt forstaden og skramt alle fra vidersens, så kan ingen kvinder vide sig sikre nogen steder, ingen gang derhjemme.

Ingen forældre kan længere vide sig sikre på, at mønsteret ikke snirrer sig ind til deres dødrå midt om natten.

Ingen kan længere føle sig sikre.

Det landlige og engang så fredelige hos ung er en tilstand af permanent paranoia.

Og hvad gør politiet?

Til sygenlædende ingenting, for der er end ikke så meget som én eneste misthings.

Nagborne og resten af borgerne i forstaden, der på størrelsen med udense, er ved at miste sådan muligheden.

Også politiet har en forventning om, at Sangee i stød er seriemurderens værk.

De drevne kriminellbetjente har efterhåndens set lidt af vært fra de mange drabsoffere.

Aligevel rørst i dybt er synet af den lille 13-årige pige, der ikke længere sover, selvom det ser sådan ud.

På tross, at den tunge tragide kan efterforskningen ikke vende det.

Huset skal sikres for eventuelle beviser, og den sønderknuste familie må bringe sig sikker afstand af huset indtil de i stand til at blive overhørt.

Sammen med kriminellpolitiet chef gennemgår teknikerne i gærningstedet for umiddelbare spor og teorier.

Ofte er politis første indskødelse hver ligt mærkt til, da det underbeviste registrerer meget mere, end man lige går tror.

Desuden findes der på dette tidspunkt i september 1988, ikke ret mange andre værktøjer i oplæringsarbejdet.

Oplæringschefen aklerer med det samme, at mutteren må være kravlet over den høj mur for at komme ind i gården.

Technikerne finder et hurtigt papirvinduet indtil Sangees værelse.

Gærningsmanden har sandsynligvis gåret vinduet op, stukket hånden ind og lyftet hasben af.

På denne måde har han fået næsten lydløs adgang til det lille værelse.

De fleste beboelser i croissant er udstyret med vinduet og dørerpapir, hvilket er dekorativt og skaber god udluftning.

En tradition fra ældre med at trykke tider.

Men problemet med den elgammel og stålte koreanske byggetradition er, at det er svære at også give en nem adgang for udvikommende.

Politiet undersøger lige af Sangee, og der er flere ting, der undrer efterforskningschefen.

Ud fra mærkerne på Sangees hals lader hun til at være blevet kvalt, ligesom de andre overfor.

Men hvor de andre blev kvalt med deres egne strømbekbukser er Sangees hals bare.

Morderen har i dette tilfælde til sygenlædende brugt sine hænder.

Desuden har Sangees stadig sit nattøj på, hvilket er en klar afvielse fra gærningsmands metode.

Ved de tidligere mor har gærningsmanden efterlatt dem halvnøgne med sønderrævet tøj.

Teknikerne afsøger Sangees soveværelse for fingeraftryk, men de finder ikke noget.

Tekniker finder de nogle hår i sengen, som ikke tilhører Sangee.

De finder i alt 8 hår, som forsigtigt pakkes ned i små papirposer for yderlig undersøgelse.

Gærningsmandens drabsmetode har indtil videre været konsistens.

Han udser sig kvinder, der går ud i rismarkerne sindam aften.

Han har ikke en allerspræferanse, for indtil nu har alle ofronet været mellem 19 og 91 år.

Nu, efter drabet på Sangee, altså helt ned til 13 år.

Men to ting går igen. Alle ofre har været iført en rød beklædningsgenstand, og alle drab er begået i regnvær.

Gærningsmanden ligger på lure og venter på, at kvinden skal komme forbi.

Han springer frem over mannerhen, hvor efter han fylder hendes mund med kvindens eget tørklæde, så han ikke kan skrive.

Han fuldbyrter sig den voldtægts, hvor efter han kvæler hende med hendes egen strømbekbukser.

Han efterlader livet utildækket med strømbekbukserne om halsten og munden proppet fuld af tørklædet.

Gærningsmanden begynder sig ikke om et efterlades spor, og ofte har politiet fundet sigeratsgåder og tomme sigeratpakker ved gærningstederne.

Det hele virker næsten helt tilfældigt, hvis ikke det var for den lille sin natur, som gærningsmanden også efterlader.

Isampligt drab er der indsat nogen skiver fersken i ofretens underliv, inden mutteren har forlæet gærningstedet.

Drabet på Sangee er anderledes.

Med undtales af de otte hår efterlader gærningsmanden sig ingen spor.

Tørret er ikke redd i stykker, og Sangehis strømbekbukser er ikke bundet rundt om halsten.

Drabet er ovenigypet udført i ofretens eget hjem og ikke ude i rismarkerne.

Og det har heller ikke været regnvær i nat.

Det kan næsten virke som om at Sangehis mutter ikke er den samme, som har mørtet de syv kvinder.

Men er der i stedet at tale om en såkaldt copycat?

Altså en mutter, der efterligner en anden mutter strabsmetode for at lide opmærksomheden væk fra sig selv?

Så er det mindre om et andet mor.

Hvis det er sandt, står politiet ikke bare med en, men to aktive mutter, der skal findes.

Omvendt kan de nye omstændigheder ved drabet på Sangehis måske også betyde, at gærningsmanden har været udviklet sine lyster og ændret sin metode.

Uanset hvad er politiet ikke givet til den slags efterforskning, som en ser, at mutter er stedet

kommer.

Så hvordan skal de gribe efterforskningen an, så de kan komme i nærheden af bare én mulig misting?

I 1988, hvor drabet på Sangehis bliver begået, er det kohenske rettvæsen, som mange andre steder i verden, næsten udlukkende baserede på tilståelse.

Inhent af politiet en tilståelse fremvis tændt, behøver politiet ikke andre beviser for at opnå en dom i retten.

Vedner, fysiske beviser og fingeraftryk indgår i sagsframlæggelsen, men anses primært som værktøjer til at finde frem til den skyldige.

Her efter er det politiet afhøring, der skal udmunde en tilståelse.

Det sætter naturligvis den enkelte efterforsker under et stort press.

Det er ikke mængden af beviser, der får en gerningsmand dømt, men det er detektivens evner til afhøring.

Politiet har derfor relativt store bevørelser i deres metoder til at få en misstændt til at krybbe til korset.

Samtidig kan samfundet skyde skylden på udolig betjente, hvis der ikke findes en mutter.

Siden sægemutteren for Horsongen begik sit første drap den 15. september 1986, har politiet ikke været stand til at finde en hovedmisstænds.

På trods af, at politistyrken til sammen har brugt millioner af timer på opklaringsarbejdet.

De har forsøgt sig med lokke dure, i regnvær og i førte rødt tøj står kvindeligt politi, indenfor de koordinater hvor moren er begået.

Under par plyre spejder de efter mistænkelige mænd. Man håber, at lokke mutteren til et angreb, men uden succes.

Sagen er imellem siden noget ud til resten af landet via de hastigt voksne massemedier.

Over hele sydkurert fortælles historien om den uhyggelige sægemutter, som ingen kvinder kan føle sig i sikkerhed for, uanset hvor de bor eller hvor gamle de er.

Angsten spreder sig over hele landet, sammen med fortællingen om det indkompetente politi, der ikke kan bringe den skyldige til retten.

Som direkte konsekvens af den negativ omtale af politiet i Horsong, vælger fire politi-betjente at tage livet af sig selv i skam over ikke at være stand til at løse sagen.

Det enorme bræs viler tungt på det lokale politi, for tilfredsstil af befolkningens retfærdighedstrang. En morter skal fænes. Kriminalpolitiet gennemgår sags aktor igen og igen.

Fra fundet af SED på det tidligere offer kan politiet konkludere, at gerningsmanden har en blod-type B.

De har også fundet hård og fingeraftryk, men har endnu ikke kun med til resultaterne med nogen fra databasen.

Fra vidner ved politiet, at gerningsmanden er i midten af tyverne, spinkler bygning mellem 165 og 150 cm høj, med kort hår og en skarp nese.

Problemet med politiets fund, sammen med sin allermanget, er, at det kan passe på rigtige mange koreanske mind.

I løbet af få år indhænger politiet over 40.000 fingeraftryk, 570 DNA-prøver og 140 hårdprøver.

Det efterlader politiet med en liste over muligt mistængte på langt over 20.000 mænd, alene fra området omkring Quesong.

Det er kort sagt en stort set umulig opgave.

Nye midler må tages i brug for at komme nærmere gerningsmanden.

En profilerings-expert tilkældes for at udvikle et psykologisk portræt af den kyniske søa-mutter.

Gerningsmanden beskrives som en lokalkendt mand fra en fattig familie.

På grund af et synligt handicap er gerningsmanden ikke i stand til at indgå i en almindelig relation med en kvinde, og er derfor udviklet et grundlæggende had til kvinder.

Han er seksuelt afvine med en unaturlig drift, der kun kan tilfredsstiles gennem voldtægt, hvor gerningsmanden har totalt kontroll.

Han er formentlig begrænset i sin mentale udvikling, og beskæftiges udelukkende i manuelt arbejde.

Politiet må tage samtidig resultaterne fra de tekniske undersøgelser fra drabet på Sangehe.

De 8 hådstro har alle blodtype B, ligesom i de andre drab.

Men teknikerne finder derudover spore af metallet titanium i hård, som formentlig stammer fra et arbejde med maskiner.

De rettsmedicinske undersøgelser kan også fortælle, at Sangehe blev voldtaget selvom hans tøj ikke var røde i stykker.

Til gengæld kan de fortælle, at der er fundet mærker fra tøjstykker rundt om hans hals, hvilket indikerer, at gerningsmanden ikke har brugt sine hænder, men et tøjstykke, precis som i de andre mord.

Stykker af fersken er dessuden fundet i underlivet, som de også var i de andre drab.

Teknikernes nye fund gør ikke sagen mindre mytisk.

Midt i en højstak af nål, vælger politiet at fokusere på blodtypen og funder titanium i hård.

Det skal vise sig være en stor fejltale.

Kort efter bliver politiet opmærksom på en ung mandformodet, der arbejder med landbrugsmaskiner.

Blandt andet bruger han et svejseapparat, der producerer gnister af titanium, der alle sammen ligger i hans hård.

Det er den unge mand, der passer perfekt på sin allemanget.

Politiet mangler bare hans blodtype, og den er i prøve for at kunne være sikker.

Og så skal de indhente en tilståelse.

Men hvordan, hvis gerningsmanden ikke er mentalt udviklet, hvordan skal de så fundere frivilligt tilstå?

Det lokale politi er meget motiveret.

Hvis de kan få manden til at tilstå, kan de endelig lukke sagen, og hele landet kan komme videre.

Politiet sætter mange ressourcer ind på at skykke den unge mand i to måneder for at lære alt om ham.

Han hedder Joen, han er 22 år gammel og forældre løs.

Som barnlede Joen er polio, men familien havde ikke råd til behandling, så Joen udviklede et deformt ben.

Joens familie havde heller ikke råd til skole, og mens Joen var en lille dreng, døde hans forældre.

Joens ungel tog den forældre løse og halte den dreng ind i sit hus, mod at Joen hjælpt til med at reparere landbrugsmaskiner.

Med tiden blev Joen en dygtig mekaniker, og som ung mand fik en interesse for at finde en kæreste.

Joens handikarp gjorde ham i middeltid så nervøs i selskabet med det modsatte køn, at han havde været forældre.

Men han startte opgave alle drømme om at finde kæreleden.

[Transcript] Nationens mareridt / Minder om et mord

Politiet teori er, at Joen var forældskig i Sanghiis søster, men at hun ikke ville have noget med Joen at gøre.

En torsdag aften i september 1988, efter samdreget fra Olympiaden, er Joen ud og gå.

Han kommer forbi huset, hvor Sanghi bor og ser, at der er lys.

Han kravler over muren, men da han kommer ind på værelset, opdager han, at det ikke er søsteren, men Sanghi, der ligger i sengen.

Alivell kan ikke styre sine lyster, og han ender med at fuldføre, hvad han kom for.

Det er politiet teori. Den 25. juli 1989, næsten et år efter drabet på Sanghi, bliver Joen anholdt.

Joen tvinges til at udlevere hår og blod, som hastigt bliver analyseret.

Det viser sig, at Joen har den pågældende blodtype B, og desuden finder politiet titanium i hans hår. Der er nu ingen tvivl hos politiet om, at de har fundet deres gerningsmand.

Selvom der er flere omstændigheder omkring Joen, der er ikke helt giver mening.

For det første er han muren ind til værelset, hvor Sanghi såre, ret høj og svær kravler over, selv for en person uden et handicap.

For det andet arbejder mange men i området dagligt med svejsapparater.

For det tredje er Joen ikke kendt som en usendt person, men som en hjælpsom, ydmy og empatisk mand.

Og han er slet ikke mentalt underudviklet.

Resultaterne fra DNA-prøven viser et 40-procent sammenfald med gerningsmandens DNA, hvilket efterlader en tamlig stor usikkerhed.

Og Joen selv erklærer sig uskyldig.

Alligevel vælger politider til alle midler i brug, da de afhører Joen.

I løbet af de næste tre dage får Joen værkens søvn, vand eller mad.

Han tvinges til at sidde på huk i flere timer for at udmatte musklerne.

Hver gang han er ved at falde hen, bliver han vækket med Lussinger.

Og politid stiller de samme spørgsmål igen og igen.

De stiller spørgsmålene så mange gange, at Joen til sidst begynder at tro, at han faktisk har drabt Sanghi.

Den 28. Juli 1989 træder politiet frem på et pressemøde, da TV transmitteres til hele landet.

Messer har de Joen, da med insunkne øjne og hængende hovedet, tilstår drabet på Sanghi.

Politiet fortæller ved samme lejlighed, at de betragter Joen som en copycat-mutter, der et forsøg på unggårmistanke har imitteret de andre drab, da han slog Sanghi i hjæl.

Joen i dømmes livstidsfængsel, og selvom de andre drab ikke opklares,

er der en følelse af retfærdighed i den sydkoreanske befolkning og i Sanghis familie.

Med Joen fængselet bevæger politiet sig videre til nye opgaver, og bruger ikke flere ressourcer på opklaringen.

Men i tiden efter ducker nye ligeop. Serien-mutteren er stadig aktiv.

Det er ikke Joen, der har begået de alt elvedrap, og det er heller ikke ham, der har begået mor på Sanghi, som han sidder fængselet for.

Men i næsten 30 år er han den eneste, der ved det. I alle andres øjne er han en mutter.

Joen bliver løslet på grund af god opførsel i 2009, men efter 20 års fængsel med faste rutiner og meget klar regler,

er virkeligheden vanskelig for Joen at forholde sig til.

Han får en lille lejlighed, men han er ikke i stand til at arbejde eller indgå i sociale relationer.

Han betragte stadig som en bramsmand. Selv er han en levende død. På dette tidspunkt er han 44 år gammel.

Serien-amor er siden stoppet, og sagen efterforskes ikke aktivt, men forblir på sydkoreans liste over uopgaver.

Men så, mange år efter, ved et rent tilfælde, er der en uventet udvikling i sagen.

I 2019, mere end 30 år efter drabet på Sanghi, er politides nye IT-systemer i gang med en rutinemæssig sammenlægning.

De gamle archiver indføres i systemet og kombineres med data fra nye sager.

Og pludselig dukker et DNA-match op på skærmen.

Teknikernes fundersed på Sanghi matcher en DNA-prøve fra en gerningsmand i en anden sag.

En mand, der i 1994 blev idømt livstid for voldtægts amor.

Mans navn er Lee Jun-jae.

Som en reaktion på, at Lee's kone forlod ham, inviterede han i januar 1994, sin 18-årig Sviarene, eks kones søster, over til et glas vin.

Under besøget, bedøvede Lee den unge kvinde, hvor efter han voldtog og drabte hende.

Politiet fattede hurtigmisternke til Lee, da han under efterforskningen gentagende gange spurgte politiet, hvor stor straffen er for voldtægts amor.

Han har nu siddet i fængselet for amoret på sin Sviarene i 25 år, men det skal snart vise sig, at han er meget mere på sambitigheden.

Politiet vil være helt sikre denne gang og sørge for at dobbeltteste DNA-prøverne, da match på flere er de uopklade drab.

Politiet afhører Lee og konfronterer ham med de nyfunde fakta.

Med indifferent afgangse svarer Lee, hvorfor det tog så lang tid at finde ham.

Det efter tilstår han samt Lee 15 drab, inklusiv mor på Sangehi, og derudover en lang række voldtægter.

Lee er i stand til at beskrive, hvordan offrene og gerningstederne så ud.

Han er ongt købt i stand til at tegne et detaljeret kort over huset, hvor Sangehi boede.

Lee kan desuden oplyse, at han boede kun 100 meter fra Sangehi, og at han slet ikke kravlet over muren, men gik igennem døren, der stod åben.

Han fortæller også politiet, at grunden til, at han gik ind i huset, var for at se, hvor langt han kunne gå uden at blive opdagede.

Den anden juli 2020 bekræfter politiet for offentligheden, at de efter knapp 35 års uvished har fundet den skyldige for de mange drab omkring Kroissong.

Herunder bekræfter politiet, at Lee også drabte Sangehi, og at der altså ikke var tagelig om en copycat.

Jun, som har siddet i fængsel et andet sted samtidig med den rigtige mortar, var uskyldig.

På grund af sydkoreas fredelsesfrestar er det ikke muligt, at rettfølge lige for sine forbrødelser.

Til gengæld kan Lee ikke søge om løsladelse før tid, men må forblive i fængselet resten af sitt liv, for det mor han allerede er dømt for.

Forløbet leder til stor kritik af politidsarbejde.

Det står klart, at de mange torturlige afhøringsmetoder har før til flere selvmår blandt uskyldige mænd, som har følt sig presset over hver i politiet søgelys.

Læg der til de betjente, der tog deres eget liv i skam og ikke kunne opklare sagen, og man har en blodbølge af død i kølvandet på Lee.

[Transcript] Nationens mareridt / Minder om et mord

Det viser sig, at politiet forsøgte at efterforske mænd fra velhævne familier med gode forbildelser, men primært gik efter unge mænd fra fattige familier.

Den ægte dramsmand Lee kom selv fra en velhævne familie med masser af jordbesidelser og forbildelser til samfundets elite.

På grund af sin families riddom, unslap han altså politiet søgelys i næsten 10 år, indtil han mørtede en fra sin egen familie.

Som en direkte følge af sagen infører sydgurier en lang række endringer i den juridiske håndtering af drabsæer.

Blandt andet slettes forældelsesfresten og praksis omkring tilståelser og ændres, således, at en tilståelse ikke i sig selv er tilstrækkelig til domsavsigelse uden andre beviser.

Den uskyldige dømpe i jorden fri findes officielt i 2020 fordrappet på Sangei.

Som kommentation for de mange års frihedsberøvelse modtager i jorden en erstatning fra den sydgurianske stat svarende til 12 millioner kroner.

Han modtager samtidig en officiel undskyldning fra politiet.

I hjemmet i Roissong-provinsen har Sangei's familie kun minderne tilbage.

Hvorfor har Sangei's familie kun minderne tilbage?

Du har lyttet til nationsmarit.

Men nu skabte jeg Johan K Jensen, religiøs enklid og musik af Gustav Niport.

Mit navn er Thomas Klingby.

Nationsmarit er produceret af BODY BODY for Ali.